

Raniero Cantalamessa

Naozaj vstal z mŕtvych

Evanjelium dnešnej nedele nám ukazuje jedno z mnohých zjavení Zmŕtvychvstalého. Emmauzskí učenici práve dorazili udychnutí do Jeruzalema a rozprávajú, čo sa im počas ich dlhej cesty prihodilo, keď sa objavil medzi nimi Ježiš hovoriac: „Pokoj vám!“ Najskôr preľaknutie, akoby mali nejakú vidinu, potom úžas, pochybovačnosť a nakoniec radosť. Dokonca pochybovačnosť a radosť spolu: „Pre veľkú radosť ešte neverili a boli užasnutí.“

Ich pochybovačnosť je celá zvláštna. Je to postoj toho, ktorý už verí (ak nie, nebola by tam radosť), ale nevie si to uvedomiť. Ako keď niekto hovorí: príliš krásne, aby to bola pravda! Môžeme ju nazvať, s paradoxom, *viera pochybovačná* alebo *neveriaca*. Na overenie, Ježiš si od nich pýta niečo na zjedenie, pretože nič nie je také spoločné ako jedlo, ktoré posmeľuje a vytvára spoločenstvo.

Toto všetko nám prináša niečo dôležité ohľadom zmŕtvychvstania. Ono nie je len veľký zázrak, argument alebo skúška, v prospech pravdy o Kristovi. Je to viac. Je to nový svet, do ktorého sa vstupuje s vierou, ktorú sprevádza úžas a radosť. Zmŕtvychvstanie Krista je „novým tvorením“. Nehovorí sa len o viere, že Ježiš vstal z mŕtvych; hovorí sa o poznaní a prežívaní „moci jeho zmŕtvychvstania“ (Fil 3, 10).

Táto dimenzia viac prehĺbená vo Veľkej Noci je zvlášť precitovaná u našich bratov pravoslávnych (aj u gréckokatolíkov). Pre nich je zmŕtvychvstanie Krista všetkým. Vo veľkonočnom čase, keď niekoho stretnú, sa pozdravia: „Kristus vstal z mŕtvych!“, na čo druhý odpovie: „Naozaj vstal z mŕtvych!“ Tento zvyk je natoľko zakorenený v ľuďoch, že sa rozpráva nasledovný príbeh, ktorý sa stal na začiatku boľševickej revolúcie. Bola zorganizovaná verejná diskusia ohľadom zmŕtvychvstania Krista. Najskôr hovoril ateista, zničiac navždy, podľa svojej mienky, vieru kresťanov v zmŕtvychvstanie. Keď ateista odišiel, prišiel na pódium pravoslávny kňaz,

ktorý mal názor kresťanov obrániť.

Pokorný kňaz pozrel na hromadu ľudí a povedal jednoducho: „Kristus vstal z mŕtvych!“ Všetci spoločne odpovedali, skôr než by rozmýšľali: „Naozaj vstal z mŕtvych!“ A kňaz odišiel v tichu z pódia.

Z histórie vieme, ako bolo predstavované zmŕtvychvstanie v západnej tradícii, napríklad u Petra od Františky (Piero della Francesca). Ježiš, ktorý vychádza z hrobu, vztyčuje kríž ako zástavu víťazstva. Tvár ukazuje mimoriadnu vieru a istotu. Avšak jeho víťazstvo je na jeho vonkajších nepriateľoch, pozemských. Úrady pridali pečate na jeho hrob a hliadky na stráženie, a hľa, pečate sú porušené, stráže spia. Ľudia sú prítomní iba ako nečinní a pasívni svedkovia; v skutočnosti neprevzali podiel na jeho zmŕtvychvstaní.

Vo východnej ikone je scéna úplne odlišná. Neodohráva sa v otvorenom nebi, ale pod zemou. Ježiš, vo svojom zmŕtvychvstaní, nevystupuje, ale zostupuje. S mimoriadnou silou berie za ruku Adama a Evu, ktorí čakajú v kráľovstve mŕtvych a ťahá ich so sebou k životu a zmŕtvychvstaniu. Za dvomi prarodičmi sa nachádza nespočetná rada mužov a žien, ktorí čakajú vykúpenie. Ježiš šliapa brány kráľovstva mŕtvych, ktoré práve vytrhol a zničil on sám. Víťazstvo Krista nie je toľko na nepriateľoch viditeľných, ako na tých neviditeľných, ktorí sú viac hroznejší: smrť, tma, úzkosť, diabol.

Aj my sme zatiahnutí do tohto predstavenia. Zmŕtvychvstanie Krista je tiež naše zmŕtvychvstanie. Každý človek, ktorý pozerá, je pozvaný stotožniť sa s Adamom, každá žena s Evou, a natiahnuť svoju ruku, aby ju mohol Kristus chytiť a ťahať z hrobu. Toto je nový všeobecný veľkonočný exodus, východ. Boh prišiel „so silným ramenom a roztihnutou rukou“, aby vyslobodil svoj ľud z otroctva viac tvrdšieho a všeobecnejšieho ako bolo to v Egypte.

*Bronie sa zora na nebi,
už znejú chvály vznešené:
svet jasá, plný veleby,
a peklo chvie sa zdesené.*

*Veď statočný a mocný Kráľ
smrť zničil, život obnovil,
pekelné brány pošliapal
a z úbohých sňal okovy.*

*Strážilo vojsko jeho hrob,
zapečatený kameňom;
nastáva zázrak všetkých dôb:
vychádza Víťaz z hrobu von.*

*Už nieto smrtných úzkostí,
už nieto bolestivých rán;
zvestuje anjel z výsosti:
Vstal slávne z mŕtvych Kristus
Pán.*

*Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen.*

Otupené srdce

Ž 119, 70: *Ich srdce stučnelo a otupelo, ja však mám radosť v tvojom zákone.*

Dobrý Bože, predstupujem dnes pred teba s vďakou za radosť, akú nachádzam v stretnutí s tebou a v zachovávaní tvojich slov.

Som rád, že môžem v tebe nachádzať verného Spoločníka a Pána svojho života a svojho srdca.

Chcem sa modliť slovami žalmistu: *Ich srdce stučnelo a otupelo. Ja však mám radosť v tvojom zákone.*

Pane, čo to znamená, keď srdce stučnie a otupie?

Sú to výrazy z materiálneho sveta. No mne aspoň hovoria o srdci, ktoré sa obafuje pýchou, namyslenosťou, sebeckom. Hovoria mi o srdci, ktoré stráca živý, osobný kontakt s tebou a tým aj citlivosť a vnímavosť na teba samého.

Naše srdcia môžu ohroziť aj nedobré návyky, sebecké túžby, predstavy a záujmy.

Hriechom našej civilizácie je strata vnímavosti a citlivosti srdca. Hriechom je srdce, ktoré stučnie vlastnou namyslenosťou a mocou, vlastným bohatstvom a sebeckom, vlastnou slávou a samoláskou.

Dobrý Bože, tvoje slovo ma učí, čo všetko je schopné otupiť naše srdcia. Stáva sa to najmä vtedy, keď naše srdcia príliš rýchlo zabúdajú, že iba ty si Pán a iného okrem teba niet.

Pane, hľadím na svoje srdce a zvažujem,

čo všetko ho otupieva,

čo všetko ho vzdďaluje od teba,

čo všetko ho robí nevnímavým na teba, na druhých, na tvoje prikázania, na tvojho Ducha.

Pane, bojím sa toho, že by moje srdce otupelo a stučnelo, že by sa skazilo, odstúpilo od teba a viac ťa nepočúvalo, nemilovalo a nenasledovalo.

Vnímam, že niekedy moje srdce otupievajú necitlivé slová, necitlivé zaobchádzanie druhých, postoje druhých, ktorí ma zraňujú. A mohol by som pokračovať...

Chcem ti však z úprimného srdca ďakovať za radosť, ktorú vkladáš do môjho srdca.

Ďakujem ti za pokoj a vnútornú slobodu.

Ďakujem ti za vieru a dôveru v teba.

Ďakujem ti za to, že ma vedieš.

Ďakujem ti za skúsenosť, že nikdy nie som zahanbený, keď dúfam v teba.

Velebím ťa, že očisťuješ vo mne úmysly môjho srdca a zmysel pre pravdivosť a čistotu lásky.

Dobrý Bože, prosím, vezmi moje srdce do svojich rúk a nikdy nedovoľ, aby otupelo a stučnelo. Naopak, vlož mi do srdca radosť z tvojich prikázaní a vernosť k tvojim prikázaniam. Verím, že ma uchráni pred hriechom a že budú pre mňa zárukou pravej vnímavosti a citlivosti srdca.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Týždeň modlitieb za duchovné povolania: Od pondelka 16. apríla do nedele 22. apríla prežívame týždeň modlitieb za nové povolania.

Nedeľa Dobrého pastiera: Budúca nedeľa 22. apríla je nedeľa Dobrého Pastiera. Po sv. omšiach bude zbierka na seminár.

Púť do Krakova: V piatok a sobotu 20. a 21. apríla putujeme do Krakova, do svätyně Božieho milosrdenstva. Prosím, sprevádzajte nás svojimi modlitbami.

Čo láska je a čo nie je

Láska je, keď ťa bolí trápenie iných, keď cítiš na vlastnom tele, že iní hladujú a tvoje vlastné srdce trhá núdza a zúfalstvo malých a slabých.

Láska nie je slabá. Láska nie je slepá. Láska nie je negatívny postoj: ja predsa nerobím nič zlé. Láska nie je pasívna, nijaká skúška iného, či je vlastne hodný lásky.

Milovať znamená ľubiť konkrétnych ľudí, takých, akí sú, každý deň, aj keď každodenný styk s nimi nám padne nesmierne ťažko, aj keď hrozí, že antipatie a sklamanie, zlosť a odpor zadusia všetku dobrú vôľu.

Milovať ľudí iba preto, že sú takí milí, to môže skončiť tragicky. Lebo ľudia nie vždy sú iba hodní lásky, aby sme ich sami od seba milovali. Odpúšťať nepriateľom, uznávať aj protivníkov, odplácať zlo dobrom, to prevyšuje ľudské sily.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 3. veľkonočnom týždni - (B)

16.IV. pondelok

18:00 *Na úmysel*

17.IV. utorok

18:00 *Za Ľ Pavla a Alžbetu Šrámkových, za dcéry a zaťov*

18.IV. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

19.IV. štvrtok

18:00 *Za Ľ Serafinu a Valentína Kulifajových*

20.IV. piatok

18:00 *Nebude (púť do Krakova)*

21.IV. sobota

08:00 *Nebude (púť do Krakova)*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

22.IV. 4. Veľkonočná nedeľa – Dobrého pastiera - (B)

08:00 *Za Ľ Vierošlava Jurčoviča*

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

16.IV. pondelok

Sv. Galina, mučenica

17.IV. utorok

Bl. Katarína Tekakwithová, prvá bl.indiánka

18.IV. streda

Sv. Antúza, panna

19.IV. štvrtok

Sv. Lev IX., pápež

20.IV. piatok

Sv. Anicét, pápež

21.IV. sobota

Sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi - **Ľsp**

Vinník

Človek je osamelý, pretože je jedincom; je však povoláný do spoločenstva. Bohužiaľ, hriech nás rozdeľuje a odlučuje. Musíme sa spojiť, vzájomne si pomáhať, znášať si navzájom hriechy, vykúpiť ich, a tak prekonať prekážky, ktoré stoja v ceste nášho spojenia. Samota bolí, nie je v Božom pláne. Len vykupiteľská láska môže zvíťaziť nad samotou a zabezpečiť jednotu.

Istý človek zostupoval z Jeruzalema do Jericha a padol do rúk zbojníkov. Tí ho ozbíjali, dorážali, nechali ho polomŕtveho a odišli. Náhodou šiel tou cestou istý kňaz a keď ho uvidel, obišiel ho. Takisto aj levita: keď prišiel na to miesto a uvidel ho, išiel ďalej. No prišiel k nemu istý cestujúci Samaritán a keď ho uvidel, bolo mu ho ľúto. Pristúpil k nemu, nalial mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vyložil ho na svoje dobytča, zaviezol ho do hostinca a staral sa oň. Na druhý deň vyňal dva denáre, dal ich hostinskému a povedal: „Staraj sa on a ak vynaložíš viac, ja ti to zaplatím, keď sa budem vracat.“ (Lk 10, 30-35)

Poznám jeho tajomstvo,
jeho veľké tajomstvo,

to strašné tajomstvo. Ako ho môže znášať, Pane, ten mladík s tvárou ostarnutého dieťaťa? Chcel som, aby mi ho zveril, aby som mu ho pomáhal niesť. Už dlhé mesiace podávam ruku strápenému bratovi. Chytil ju s vášňou, hladkal a bozkával,
no vždy len cez priepasť,
ktorá nás oddeľuje.

Keď ho chcem pritiahnúť, bráni sa,
bo v druhej ruke zvierá tajomstvo,
také závažné, že nevie mi ho zveriť.

Trápi ma to, Pane. Z diaľky na neho pozerám,
no priblížiť sa nemôžem. On sa na mňa díva a tiež
nemôže bližšie.

Ja trpím, on trpí,
on trpí viac,

a ja ho neviem podprieť,
pretože moja láska je príliš krátka,
a keď spúšťam most do jeho samoty, nedosiahne na jeho breh. Vidím, ako váha na okraji svojej bolesti, ako sa namáha a naťahuje, opäť sa zúfalo vracia, bo vzdialenosť je veľká a bremeno ťažké.

Včera sa ku mne sklonil, Pane,
len slovko povedal a zase cúvol.

Telo sa mu triaslo pod tiažou tajomstva,
ktoré už-už vychádzalo z úst,
ale vtom sa stiahlo do hĺbok samoty.

Neplakal, no z čela som mu zotrel
veľké kvapky potu.

Nemôžem to bremeno od neho prevziať, sám mi ho
musí odovzdať. Vidím ho, a neviem ho zachytiť. Ty to
nechceš, Pane, pretože on sám to nechce.

Dnes večer spomínam, Pane,
na všetkých, ktorí stoja bokom,
na všetkých osamelých, strašne opustených, čo sa
nikdy nikomu nedali, čo sa tebe, Pane, nikdy nezverili.

Na tých, ktorí vedia, čo sa iní nikdy nedozvedia, na

tých, čo trpia ranami,
ktoré nikdy nikto neošetrí, na tých, ktorí krvácajú,
a nik ich nikdy neuzdraví, na tých, ranami osudu
poznačených,

ktorých nikto nikdy nepodoprie,
na tých, čo v hroznú mlkvotu vlastného srdca
uzavreli poníženie, zúfalstvo a závisť,
na tých, čo skrývajú svoj hriech
a chladní sú sťa maľované hroby.

Desím sa ľudskej samoty, Pane. Každý človek je sám,
lebo je jedincom

a jeho samota je posvätná. Len on ju môže porušiť,
zveriť sa inému

a prijať ho dovnútra. Len on sám môže prejsť
zo samoty do spoločenstva.

Ty si želaš toto spoločenstvo, Pane, ty chceš, aby
sme sa spojili navzájom aj cez hlboké priepasti vytvorené
medzi nami pre naše hriechy.

Ty chceš, aby sme sa spojili navzájom,
ako ty s Otcou ste spojení v jedno.

Ľutujem mládenca, Pane,
i všetkých jeho osamelých bratov.

Daj mi k nim lásku takú silnú,
aby prerazila hradbu ich samoty.

Daj mi ísť životom tak,
aby môj pripravený a útulný dom
mal otvorené dvere pre každého.

Pomôž mi vyjsť zo seba,
aby som nikoho neodpuďoval,
aby každý vstúpil voľne

a spokojne tu zložil svoje bremeno. A ja sa v noci
ticho vrátim, by som ich pozbieral, a ty mi, Pane,
pomôžeš tie bremená niesť.

Michael Quoist „Tvojimi očami“

Zabudnutá maličkosť

Chodbou kráčal vzpriamene, priam vojenským
krokom, ktorý prezrádza, že jeho cieľ je presne vytýčený.
Z pohľadu sa mu dalo čítať množstvo povinností, čo ho
čakajú po odchode zo škôlky, kam priviedol svojho
malého synčeka. Splnil si jednu povinnosť - zaviesť dieťa
do škôlky a teraz sa náhlil v ústrety ďalším. Zrazu sa
zarazil a prudko zastal. „Ešte pusť!“ zamrmľal si popod
nos, rezko sa zvrhol na opätku a kráčal späť.

Z tváre sa mu v tej chvíli vytratilo napätie z toho, čo ho
čakalo, a obličaj mu zažiaril jemným úsmevom plným
nehy.

Šiel urobiť to, na čo zabudol a čo je v živote také
dôležité - prejať svoju lásku.

*Prejať lásku tým, ktorých milujeme, je vznešená
úloha a zároveň aj výsada ľudského života.*

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Na minútku

Sklamala si ma

Keď som si dnes ráno vypočula rozhovor mamy a jej päťročnej dcéry, nadvihovalo ma zo stoličky. „Sklamala si ma. Totálne si ma sklamala!“ opakovala dospelá žena a s rukami v bok sa pozerala na dieťa, ktoré sa pokúšalo vydolovať zo škôlkarskej skrinky prezuvky. Ovládla som svoje rozhorčenie a čakala som, kým Maruška vojde do triedy. Rozlúčka s mamou sa konala bez slova a mne sa ušlo zamrmlanie. Malá sa mi usadila v náručí a spustila ako rádio:

„Mamine sa nepáči, že som nevymaľovala maľovanku, ako mi kázala, lebo som si poplietla obdĺžniky s trojuholníkmi. Ty si nám ukazovala, že keď dva trojuholníky obrátim proti sebe, vznikne obdĺžnik. Tak silno som na to myslela, až som to poplietla.“ „To nič, nabudúce sa ti to iste podarí,“ utešovala som ten malý zázrak.

„Ani mama by z toho nerobila vedu, keby k nám ráno nebola prišla teta suseda. Keď videla, ako som to zbabrala, povedala: ‚No vidíš, náš Miško je šikovnejší!‘ A potom sa mamina so mnou nerozprávala. V aute mi hovorila iba o tom, že som hlúpa a neviem, čo je trojuholník a čo je...“ - nasledovali slová prerývané vzlykotom. Viem, že Maruška robí svoje detské práce precízne a aj keď náhodou niečo vyparati, nebýva v tom iskra zákernosti. V ten deň som však ustavične počúvala:

„Nebudem sa s vami hrať, lebo som sklamala mamku.“ Sklamala si ma! Až teraz som si uvedomila deformačnú hodnotu tohto slova. Minulý týždeň som ho neraz počula pri rozličných príležitostiach. To slovo vie riadne zatlačiť na život človeka.

Istý môj známy, ktorý bol v nemocnici, čakal na povzbudenie. V najlepšom vedomí som mu občas napísala esemesku s krátkou myšlienkou, aby som mu dodala odvalu. A viac som sa zaňho modlila. Výsledok? „Sklamala si ma. Nepísala a netelefonovala si každý deň!“

Vzoprela som sa. Nie som povinná niekomu každý deň telefonovať ani písať esemesky a patrične som mu to dala najavo.

O pár hodín na to sa zlostil ktosi iný, lebo mu bolo zle a mojou povinnosťou bolo byť pri ňom a rozprávať sa s ním. Zabudol sa však spýtať, či vôbec žijem. Práve som totiž ležala v posteli s horúčkou. Znova som si teda vypočula: „Sklamala si ma.“ V nedelu som sa vybrala na cintorín. Slniečko svietilo, no moja kondička bola ešte mizerná. V duchu som sa rozprávala s Bohom a hovorila som mu o tom, aké sú tieto dni pekné. Ani som si nevšimla, že idem okolo kostola. Zbadala som to až vtedy, keď sa mi do cesty postavil asi šesťdesiatročný muž a spustil:

„A to sa už neviete pred kostolom ani prežehnať? Pred vašim sa žehnáte a pred našim nie? Čo to má znamenať? To som si o vás nemyslel.“

Monológ pokračoval ešte niekoľko minút. Pozerala som sa naňho bez jediného slova a bolo mi jasné, že som ho sklamala na plnej čiare. Pri hrobách som myslela na to, čo sa mi prihodilo, a pýtala som sa, čo mi tým Boh chce povedať. Možno aj to, že tu nie sme preto, aby sme sa dali ovládať predstavami iných. To najdôležitejšie sa predsa skrýva v našom srdci. Sme tu preto, aby sme sa naučili čítať reč ľudského vnútra. Ak sa človek správa „nevhodným spôsobom“, je to preto, že ukazuje na svoje zranenie. Ak pochopíme, čo ho núti k neadekvátnym reakciám, nezaujímame postoj pribuchnutých dvier a

nezasypme ho nadávkami, odsúdením, ohováraním či hnevom. Skúsme sa radšej rozhodnúť pre pomoc. Stojme pri druhom a usilujme sa vysvetľovať. Kde nepomôže slovo, pomôže odpustenie a modlitba. Ak vám niekto povie: „Sklamala si ma!“ nenechajte si pokaziť ani jediný deň.

Damiána M.Baginová FDC „Čriepky života“

Zamyslenia

Utrie každú slzu

Nedávno som na nástupišti videl starca, ktorý čakal na príchod vlaku. V ruke mal neveľkú kyticu. Keď vlak prišiel a masy ľudí sa hrnuli okolo neho, jeho oči hľadeli raz sem, raz tam. Ten, ktorého čakal, neprišiel. Starček ešte stále čakal, akoby nemohol uveriť vo veľké sklamanie. Potom išiel pomaly dolu schodmi, jeho ústa sa pohybovali, akoby niečo hovoril, z očí mu tiekli slzy. Nebol tu nik, kto by s ním hovoril.

V tejto chvíli som pocítil niečo, čo možno nazvať úľak, záchvev bolesti. Bolo mi ľúto starčeka, ku ktorému som sa pre jeho žiaľ neodvážil primerane priblížiť, ale zároveň som si uvedomil: čo som tu videl, bolo obrazom toho, ako to s človekom vlastne je. Bude to tak isto s nami všetkými? Uberá sa náš život so Všetkým očakávaním a nádejou smerom k jedinému sklamaniu? Je naša nádej jalová?

Svet okolo nás je v mnohom farebný a krásny. Dovtedy, kým všetko ide podľa našich predstáv. Keď sa však stane niečo nepredvídané a nepríjemné, keď ide o veľa, ba niekedy o všetko, sme sklamaní a bezradne krčíme ramenami. Sami cítime, že nie sme povolaní na to, aby sme sa bezmocne prizerali, ako sa rúca naša budúcnosť, naše šťastie. Vhodne nám prichádzajú na pomoc slová z posledných strán Biblie: „Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu...“ (Zjv 21, 3-4).

Celé zjavenie, celé dejiny Boha s ľuďmi ústia do tejto nádeje: Pozrite, stánok Boha medzi ľuďmi! Boh býva vo svete ľudí. Až sem ústi Božia cesta: k ľuďom, medzi ľuďmi. Tomu sa povie: Blízkosť! Spojenie! Už žiadna opustenosť, žiadna samota. On bude s nami a utrie každú slzu. To je hodnota, ktorá sa nedá kúpiť v žiadnom supermarkete.

Prisľúbenie začína uistením: Pozrite! Pozrite, Boh býva medzi ľuďmi! Je z toho už niečo vidieť? Všetko sa to sústreďuje v Ježišovi Kristovi. On, ktorý žil medzi nami, žije skryto naďalej medzi nami v sviazostnej podobe. Povzbuďme sa slovami o ľudskej blízkosti Boha.: „Aj všade tam, kde ľudia niekomu poskytnú ubytovanie, prístrešie, mier; kde ľudia niečo darujú, aby bol druhý prijatý; tam, kde je človek láskavý a je ochotný sa s iným stretnúť; tam, kde ľudia utierajú slzy... To je niečo z toho. Pozrite! Tu začína prisľúbenie o blízkosti Boha medzi ľuďmi dostávať viditeľnú podobu a hodnovernosť.“ (J. Bours)

Aj my môžeme niekomu utrieť slzu v mnohorakej podobe a tak sprítomniť Božiu lásku v dnešnom Svete.

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku